

Pere Farrés Arderiu, homenatge i nomenament pòstum de fill predilecte de Manlleu. – De privilegiats no dubtem a qualificar-nos tots els qui per raó d’amistat com d’ofici o, encara millor, per totes dues raons alhora, vam gaudir de la sort d’un tracte sovintejat amb en Pere Farrés Arderiu, lector, filòleg, docent, investigador, però per sobre de tot una bonhomiosa i excel·lent persona, traspasat el 8-XI-2008 després d’una malaltia afrontada amb una enteresa i una serenitat exemplars.

Les virtuts que concorrien en l’homenot, juntament amb la reconeguda solvència de la seva activitat com a professional, expliquen així que de manera espontània i sincera –al marge doncs de conveniències institucionals o de meres inèrcies rituals– mig any després de la seva mort li fossin

Estudis Romànics [Institut d’Estudis Catalans], Vol. 32 (2010), p. 559-617

dedicats dos sentits actes en memòria i homenatge. L'un (14-V-2009), a la Facultat de Filologia de la Universitat de Barcelona, d'on era professor titular; l'altre (15-V-2009), a l'Ajuntament de la vila que l'havia vist néixer i on havia viscut molts anys, a Manlleu, Osona.

En el primer d'aquests actes, i al llarg de tota una jornada acadèmica, diferents col·legues i amics (es podia evidentment ser amic d'en Pere sense ser-ne col·lega, però ser-ne això últim equivalia ja a ser-ne igualment amic) van glossar la trajectòria del personatge des d'una òptica eminentment gremial. En atapeïda síntesi, doncs, basti ara i aquí consignar que Àlex Broch va ponderar-lo com a primeríssim (en tots els sentits de l'adjectiu) estudiós de la poesia de Miquel Martí i Pol; Josep Maria Domingo va fer-ne l'esbós com a figura del paisatge configurat per la literatura vuitcentista i els seus màxims especialistes; Enric Gallén el va recordar com a historiador del teatre tot revelant alhora el paper que també hi havia exercit com a crític; Ricard Torrents va fer-ne una semblança més ençà de l'erudició, en tant que amical amic; Ramon Pinyol va valorar-lo en la seva cabdal dimensió com a verdaguerista i com a verdaguerià; Maria Àngels Verdaguer va evocar-lo com a mestre i com a professor universitari; Joaquim Molas, encara, en la intervenció de cloenda, va resseguir el dilatat i fructífer contacte que hi havia tingut durant molts anys.

El segon acte, concebut en forma de sessió solemne de nomenament de Pere Farrés Arderiu, a títol pòstum, com a fill predilecte de Manlleu, va comptar entre els seus participants amb diferents personalitats: Joaquim Albareda, director de l'Institut Universitari d'Història Jaume Vicens Vives de la UPF; Antoni Anglada, gerent del Consorci Hospitalari de Vic; Josep Paré, professor de llengua i literatura catalanes a l'IES Jaume Callís de Vic i a la Universitat Autònoma de Barcelona; Ricard Torrents, primer rector de la Universitat de Vic i membre de l'Institut d'Estudis Catalans; i qui signa aquesta breu nota, com a representant del Departament de Filologia Catalana de la Universitat de Barcelona. Tots ells, alternant-se indistintament en llur doble dimensió de professionals i, alhora, d'amics d'en Pere Farrés Arderiu, van procedir a fer-ne l'oportú panegíric, en un esforç de contenció emotiva i de rigor expositiu que no sempre va reeixir enfront de les mal reprimides llàgrimes.

Hi ha previst que els parlaments de tots dos actes siguin publicats per les institucions respectives on es van celebrar. Serà llavors el moment, textos en mà, de fer-ne l'oportuna ressenya conjunta. Per millor poder fer-nos càrrec de la trajectòria humana i intel·lectual de qui tenen per objecte. I gràcies al *mestiere di leggere* i a l'*ars docendi* del qual és que avui sabem molt més de Víctor Balaguer, de Jacint Verdaguer, de Ramon Picó i Campamar, de Miquel Martí i Pol, i de tantíssimes altres grans plomes de la literatura d'aquest país.